

H. Berko — O. Hudales:

NA FARMI

Slednjič postane pot zložnejša. Zoži se, še preden doseže zložno pobočje, ki pada v dolino. Tam, kjer se morajo živali skoraj posamezno preriti skozi ožino, se kovboja ustavita. V roke vzameta

pomeni taka izguba nikake škode, ker ga vzreja živine stane samo desetino prodajne cene.

Čreda nadaljuje pot po travnati ravnini. Na njej najdejo živali dovolj vode

števence in vselej, kadar izgine kako govedo v tesno sotesko, pritisneta na tipalo aparata. Nato primerjata števila na obeh aparatih. Razlika je malenkostna, toda števila so žalostna. Izguba pri prehodu čez gorovje znaša dvesto živali. Poleg tega mora ostali del črede napraviti isto pot. V dolini čreda nekaj dni počiva. Ostali del črede prispe naslednji dan. Izgubil je samo petdeset živali. V primeri z ogromno vsoto, ki jo dobi farmar za prodane živali, ne

in hrane. Udobno prehodijo dvajset kilometrov na dan.

Po enodnevnem enoličnem pohodu brez pustolovščin zagledajo pastirji svetle tračnice. Blešče se v soncu.

V eni uri dospo do železniškega naspisa. Velikanski korali povedo kovbojem, da so prišli do mesta, kjer bodo naložili živino. Nekateri jezdecji jim pridejo naproti. Willis sporoči uradniku podatke:

»Westernfarm... naložili bomo devet tisoč pet sto govedi za Chikago!«

Odkazali so jim dva velikanska korala, ki sta segala prav do klančnine, s katere bodo v nekaterih dneh prevzeli tovorni vlaki živino. Korali leže sredi tovarnikov. Sena je pripravljena v preobilici. Mrzla rečna voda teče po žlebovih med plotovi.

Uradnik policijske konjenice poišče Willsa.

»Westernfarm? Da? Ste dobro potovali?«

Willsovega odgovora niti ne počaka, temveč budno opazuje boke živine, ki jo gonijo mimo njega in ki mukajoč polni korale. Na živalih išče znake drugih farm. To se pravi, da pregleduje, če morda Wills ne goni s seboj tujih, ukrajenih govedi, ki jih hoče na svoje ime in v svoje dobro prodati dalje. Policist počaka tako dolgo, da je živina segnana. Ker ne najde ničesar sumljivega, odjezdi zopet proti malim hišam tovarnega kolodvora.

Tudi Wills se napoti proti postaji. Zapupno izroči uradniku dvesto dolarjev, ki so mu namenjeni kot podkupnina. Za to mu možakar obljubi, da bo telegrafično naročil vagone. V treh dneh bo stvar urejena.

»Majhne pozornosti« napram uradnikom so neobhodno potrebne, da čreda dolge tedne ne čaka na vagone in se med tem ne hrani s tem, kar za drag denar nabavi železniška družba. Tudi podkupnina ne dela čudežev. Vagoni bi bili lahko že prej ko v treh dneh na postaji. Toda uradnik mora pri vsej uslužnosti gledati tudi na interese delniške družbe, ki ji služi in ti interesi zahtevajo, da se tudi pri prispevkih za krmo in skladišče nekaj zasluži.

Wills se poda v gostilno, kjer najde tovariše v globokem snu. Kar oblečen se vrže na posteljo in v nekaj minutah zaspi.

Na postaji stoji dolga vrsta živinskih vagonov. Po deset vagonov naenkrat stoji pred klančnino.

Nalaganje govedi traja ves dan. Nekoliko vlakov, ki jih spredaj vleče, zadaj pa potiska po ena lokomotiva, odpelje zvečer do vrha naloženih proti Chikagu.

Ko dobi Wills od uradnika še vozne listke, je njegova naloga izvršena.

Kovboji počivajo še nekaj dni. Nato

se zopet popno v sedla in počasi odjezdijo proti domači farmi. Med potjo natele pri reki na mogočno čredo govedi in se zamude ves dan, da pomagajo tovarišem pri napajališču. V utrudljivi ježi prekorajijo gorovje in so deset dni pozneje zopet na domači farmi.

Wills se javi pri farmarju, ki natančno pregleda vozne liste.

»Dobro«, pravi. »Naložili ste devet tisoč živali. Računal sem z izgubo dveh tisočev. Dobro ste naredili...«

Kovboji so se morali zadovoljiti s tem priznanjem, ki so ga dobili namesto nagrade. Na potovanju so imeli srečo. Lahko bi se jim zgodilo, da jim med potjo uniči kaka naravna sila vso čredo. Nato bi se morali napotiti od farme do farme in prositi za delo.

Zgodi se, da se vžge suha stepna trava. Velikanski oblaki dima in ognjeni jeziki se vale na čredo. V brezglavem begu pomandrajó živali druga drugo. Veter je hitrejši od živali in podi za njimi goste oblake dima, v katerih se morajo zadušiti.

Niti sto kilometrov od Westernfarme se je pred leti uničil ogromen transport. Farmerja je ta izguba zelo prizadela. Svojo jezo je farmar iztresel na kovboje, ki so se vrnili iz požara s težkimi ranami. Obubožan kot je bil, ni mogel odškodovati kovbojev, teh možakarjev, ki so mu »s svojo lahkomišelnostjo« uničili čredo. Kovboj mora biti še vesel, da ga farmar ne nažene. In zakon? Sodnija? Toliko denarja nima noben pastir, da bi si najel pametnega odvetnika, ki bi po več mesecev ali več let trajajočem tožarstvu postal farmerju toliko nadležen, da bi mu vrgel nekaj sto dolarjev.

Kovboj je navadno vesel, da mu ni treba vzeti sedla na hrbet in iti iskat nove službe. Če pa je že k temu prisiljen, ne more dolgo izbirati med govedom, ovcami in svinjami. Delati mora tudi kot svinjski pastir, če nima več sreče. Tako delo žal! kovbojevo čast. Njegova družba ga zaničuje, pa tudi plača je primerna tej službeni stopnji. Vsekakor pa je boljša, kakor pri žetvi koruze ali bombaža v nasadih na jugu.

Da, človek mora imeti srečo. Pri gonjah živine obole kovboji na obeh zaradi nadloge prahu in peska. Od jasnega, ostrega pogleda pa je v stepi vse odvisno. S slabimi očmi ni mogoče pri streljanju meriti, pa tudi ne iz daljše

ve spoznati raztresene živine. Dolgo se slabega vida ne da tajiti. Bos pokliče kovboja:

»Člabo vidiš. Mi je sicer žal, toda...«

Da! Nato si moraš naprtiti sedlo na rame in iti dalje. Morda se kje le najde ustrezajoče delo...

(Iz knjige »Gauči, kovboji in vakuerti«)

Stana Vinšek:

Sv. Peter in njegova riba

(Primorska legenda)

To je bilo takrat, ko je sv. Peter ver-
no sledil Jezusovim stopinjam. Rad, iz
vsega srca rad je imel svojega Učeni-
ka, toda kdaj pa kdaj ga je le prijelo,
da je ravnal samo po svoji glavi —

in imel je dokaj trme v tej svoji častiljivi, že malce osiveli glavi. Pa se je zgodilo, da ga je poiskal pokrajinski uradnik in zahteval tudi od njega kot davek novc denarja. Najprej je vzkripel: »Kje naj pobere denar? Na tleh? Prej sem ga pobiral iz vode — zdaj pa ne lovim več rib, sedaj lovim le duše in teh ne prodajam!« Ko ga pa je sv. Janez narahlo pocukal za rokav, si je v zadregi potegnil hrapavo roko čez vroče lice in svetlo plešo ter pohlevno rekel uradniku: »Dobil boš, prijatelj — samo malo počakaj — dobil boš!« »Kedaj?« je vztrajal mladi mož »jutri.« »No pa jutri, jutri, če že hočeš,« se ga je otresel sv. Peter, a pri tem mu je postalo še bolj vroče, kajti ni imel niti beliča in tudi prav nobenega pojma, kako si naj denar preskrbi. Vprašujoče je pogledal sv. Janeza.

»Rad bi ti pomagal, tovariš, verjemi,« mu je odvrnil ta na nemo vprašanje, »toda sam sem dal svoj zadnji novc za davek. Pa veš kaj, pojdi k Učniku! V Kani Galileji je izpremenil vino v vodo — morda ti s kamna naredi denar!« »Ne,« je odločno odkimal Peter, »tega nočem. Učenik nam skrbi za jed in pijačo, to je dovolj — za davek si bom že poskrbel sam.« In zamišljen je odšel, da poišče brata Andreja.

Ko mu je potožil svoje težave, ga je mlajši brat najprej začuden pogledal, nato pa se je brezskrbno nasmehnil: »Ne bodi žalostna, veliki brat, če sva si doma ob Genezareškem jezeru pošteno zaslužila vsakdanji kruh, bova pač tudi tu ob morju ujela kakšno ribico, s katero bo plačan tvoj davek!« Sedaj se je nasmehnil tudi sv. Peter in brata sta odšla na obalo, da poiščeta kakšnega ribiča, ki bi jima posodil mrežo in čoln.

Ni bilo treba dolgo iskati. Kmalu sta naletela na starca, ki je zadovoljno sedel pred svojo kočico in krmil udomačenega galeba. Poleg njega so se, viseče čez dolge vrvi, sušile mreže, svež vonj po morju in algah je vel od njih.

»Čuj, tovariš,« ga je nagovoril sv. Peter, »stvar je taka in taka — ne bi nama posodil orodja? Saj ti ne bova ničesar pokvarila, oba sva ribiča.« Starrec je počasi vstal in se popraskal za ušesom: »Čujta, tujca, če sta sama ribiča, dobro vesta, da ima vsaka naša zadruga svoja določena mesta, kjer lovi ribe — in tam jih ne sme loviti nihče drugi. Pa, seveda, davek je huda reč in davek mora biti plačan — vem to, vem, in rad bi vama pomagal. Toda vloviti smeta samo eno ribo — samo eno, da z njo poplačata davek — to se upam zagovarjati pred tovariši. Sta zadovoljna?« Seveda sta bila zadovoljna — pa še kako! Lepo sta se zahvalila

staremu ribiču in mu voščila lahko noč. Drugo jutro pa, še predno se je zdanilo, sta bila zopet pri starem, ki ju je že pričakoval. Hitro in spretno so moške opremili čoln in brata sta zaveslala v smer, ki jo je označil stari ribič.

Kmalu so prišli na odprto morje. Dva delfina sta se znašla od nekod in se veselo, kakor razposajena otroka, igrala na valovih. Sv. Andrej se jima je nasmehnil, stari ribič pa je zagodrnjal: »Mrežo nama bosta strgala.«

Potem so obstali in vrgli mrežo. Ni je bilo treba vreči dvakrat: sonce je pravkar vzhajalo in žarki, ki so zmagovito prodirali skoz lahno meglico, ki je še ležala nad vodo, so zableščali na živih, bajnopisanih gladkih telesih. Velike, steklene oči so začudeno gledale, široko odprti gobčki so hlastali po zraku in voda se je penila in je šumela kot bi vrela, tako so se premetavale ujete ribe. Zdaj pa zdaj je skočila katera v zrak — pa je onemoglo zopet padla nazaj v mrežo, katero sta čvrsto držala ribič in sv. Andrej.

No, kaj pa čakaš — seži!« je zaklical ribič sv. Petru. »Saj res,« se je zavzel ta — pa je le samo stal in gledal vse te ribe in ribice, ki so bile tako drugačne kot one domače v Genezareškem jezeru. Katero naj ujame? Slednjič se je le odločil in iztegnil hrpa vo roko, da prime žareče rdečo bodiljko — pa roke niso bile več spretno kot nekaj: Bodiljka se je samo zaničljivo namrdnila in zamahnila z repom — sv.

Peter pa je naglo izpustil njeno ostro hrbtno plavut, ki ga je bila ranila v prst. Svetemu Petru je bilo nerodno, Andrej je imel že veselo in ribič ostro besedo na jeziku, ko sta oba onemela in se zastrmela v plavut, na kateri je še blestela kaplja krvi in je tudi tam ostala — morska voda je ni izprala, kakor se je tudi riba premetavala po njej.

A druge ribe, kakor bi slutile nekaj nenavadnega, so še bolj divje drsele ena preko druge. Samo Sv. Peter ni ničesar opazil in je le s težko, okorno roko vedno znova skušal ujeti eno izmed rdeče-rumenih giric; že je prijel za sredino gladkega telesa — a v trenutku se mu je drobiž izvil iz rok — odtisa dveh krvavih prstov pa sta ostala. Sv. Petru je stopil pot na čelo: sram ga je bilo, starega ribiča, da je tako nespreten — tovariš bo naposled še mislil, da ga je nalagal in spet je

PIRNAT

hlastno segel v vodo in zagrabil srebrno-sivo ribo za rep — »črnorep« jo imenujejo od tega dne, kajti tudi z

njenega repa ni izgubil črn madež. In prekrasno, sivo-plavo sopu, ki nosi zlate pege, je zaman lovil za prsno plavut in tudi srebrnosivi šarak mu je užaljen iztrgal svoj rep. Že se je zasvetil modrikast hrbet ljubina in njegove srebrno-sive stranice, pa še tase mu je izmuznil, čeprav ga je že držal za škrge. Komaj so se zablestele oranžno-rdeče plavuti prelepega modraka, že mu je izvil gladke boke in tudi olivno-zelena orada z zlatimi odsevi in zlato črto med očmi je rešila svoje življenje, čeprav sta ji ostali za ušesi dve krvavordeči lisi.

Sv. Peter se je počasi vzravnal in obupano pogledal osupla tovariša. Velika solza mu je spolzela čez obledelo lice in se potopila v razmršeni bradi. Mrtvo sta mu viseli roki ob telesu. Na vlažnih, ranjenih prstih so se počasi nabirale kapljice krvi.

Tedaj se je iz žive gmote blestečih teles počasi ločila ena izmed rib in

mirno je ploščato, široko truplo zaplaval do čolna. Riba ni bila prevelika in tudi ne preveč lepa, vendar se ji je šesterolista plavut ponosno bočila čez hrbet. Obstala je skoro negibno v presojni vodi, prav pred sv. Petrom, in ga pogledala s svojimi velikimi očmi. Ta je še za trenutek okleval, potem pa se je nerodno sklonil in previdno prijel rumeno-zeleno telesce, ki se je komaj zganilo med njegovimi prsti. Toda — na obeh bokih sta se v trenutku pojavili dve veliki, okrogli lisi, objeti kakor v vrstan v svetlejši krog.

Molče sta spustila druge preostale ribe nazaj v morje, molče so se vrnili na breg. Sv. Peter je plačal svoj davek. A vse ribe, katerih se je bil dotaknil z okrvavljenimi prsti, so obdržale svoje temne lise, rjave, kakor od posušene krvi. In tudi riba, ki so ji rekli do takrat le »kovač« in ki ji pravimo od takrat »riba sv. Petra«, nosi še danes svoje ponosno znamenje.

Prijateljstvo med šolarji

»Mama, Vrhovčev Pepin je tako tako prikupen deček!«

Vsak dan je prišel Gabrunov Stanko s to novico domov. Že vse šolsko leto je bil Vrhovčev Pepin »takooo prikupen deček«. Prav za prav je trajalo to prijateljstvo za I. razred gimnazije že precej dolgo. Nihče ni znal tako imenitno pripovedovati indijanskih povesti kakor Vrhovec. Stanko ga je imel rad in občudoval ga je, ker je bil tako velik, močan in rdečeličen. Ugajalo mu je tudi, da je Pepin lahko pojedel v desetih minutah šest žemelj. Stanku se ni videlo nič posebnega, da je dajal svoje naloge Pepinu na razpolago, da jih je med odmorom prepisoval in da mu je ob vsaki priliki šepetal, kadar je bil Vrhovec klican pred desko. Kako se je to prijateljstvo razbilo, vam hočem zdaj povedati.

Odmor je minil in profesor za matematiko je stopil v razred. Pisal se je Mahnič, a ker je bil zelo velik, ga je ves razred imenoval »hmeljski drog«. Hmeljski drog je zahteval, naj položijo dečki zvezke z domačimi nalogami na klop.

»Kje je tvoj zvezek?«

Kadar se je »hmeljski drog« jezil, je bilo slišati kakor grmenje.

»O, moj Bog!« je mislil Stanko in

v zadregi menal po klopi sem ter tja. V odmoru je bil posodil svoj zvezek Vrhovčevemu Pepinu, da bi ta lahko, kakor vsak dan, prepisal nalogo. »Ko boš gotov, mi daj zvezek pod klop!« tako je bil naročil Vrhovcu potem pa

je šel na hodnik in se tam igral z drugimi dečki. Stanko je premetaval svoje knjige, iskal zdaj tu, zdaj tam, a zvezka ni bilo nikjer.

Ves je zardel in se v zadregi ozrl na Vrhovca, ki je sedel nekaj klopi za njim.

»Kje je tvoj zvezek?«

Grmenje »hmeljskega droga« je prihajalo bliže in bliže. Stanko je vstal in se previdno še enkrat ozrl po Vrhovcu, ki mu je neprestano dajal divja znamenja, naj za božjo voljo molči in naj ga ne izda, ker bi profesor sicer vedel, da ni sam napravil naloge. Stanko ni vedel, kaj naj stori. Vrhovec mu

je grozeče zažugal in Stanko se je samo smehljaj, kar je profesorja še bolj razkačilo. A Stanko se je smehljaj le v zadregi in bilo mu je, kakor da pada v temno brezno. Molčal je, zakaj svojega najboljšega, oboževanega prijatelja ni hotel izdati. Prijatelja, ki je pojedel šest žemelj v desetih minutah!

Profesorju se je videla vsa reč prav čudna, a ker Stanko ni hotel povedati, kje ima zvezek, mu je naložil strogo kaznen. Ko je bila ura končana, se je dvignil v razredu velik vik in krik. Vsi dečki so se zgražali nad Vrhovčevim Pepinom in sočutno stiskali Stanku roke. Vrhovec je izročil Stanku zvezek in mu svetoval:

»Teci hitro za profesorjem in mu reci, da si pravkar našel zvezek!«

Stanko ga je pogledal in bilo mu je, kakor da ga vidi prvič v svojem življenju. Ogorčeno je odvrnil:

»Lagal ne bom in... s teboj sem končal za vedno!«

Sedel je na svoj prostor in dečki so v gručah stali okoli njega... samo majhni, blede Matušek je stal sam v enem kotu. Njegove drobne mežikajoče mišje oči so bile uprte v Stanka. Matušek je že od začetka šolskega leta z velikim zanimanjem opazoval prijateljstvo med Gabrunovim Stankom in Vrhovčevim Pepinom. Gabrunov Stanko mu je bil zelo všeč, posebno še zato, ker je znal tako hitro govoriti, med tem ko je on močno jecljal. Nešteto krat si je bil želel Gabrunovega prijateljstva, a kaj, ko se niti od daleč po zunanosti ni mogel meriti z Vrhovčevim Pepinom, ki je bil močan kmečki fant.

Vedno je čakal, da se kdaj ponudi kaka prilika, da bi lahko izkazal Gabrunu kako uslugo. No, ta prilika je bila zdaj prišla.

Ko je profesor Mahnič po končanem

pouku zapustil zavod, je začul poleg sebe tresočji se glas: »Gospod profesor, gospod profesor!« Obrnil se je. Za njim je stal mali Matušek iz I. razreda in v zadregi vrtel čepico v roki.

Pro... pro... prosim, ali bi smel g...g... govoriti z vami?« Razburjenje mu je pomagalo, da je še precej hitro izgovoril ta stavek.

»Kaj hočeš?«

»Pro... pro... prosim Ga... ga... gabrun je imel...« in z muko je povedal ves potek zadeve. »Ga... ga... gabrun se mi tako smi... smi... smili, ker je ta... ta... pošten. Toda vi me ne smete iz... iz... izdati, sicer me bo ves razred pre... pre... pretepel!«

Profesor (hmeljski drog je spadal, hvala Bogu, med dobričine) je malo pomislil in kmalu je našel izhod, da je v razredu vse pojasnil, ne da bi bil izdal Matuška. Saj Stanko je bil v šoli vedno priden. Odslej so gledali Vrhovčevemu Pepinu dobro na prste. Nu, njegove računske naloge so postale na mah zelo slabe.

Med Matuškom in Gabrunom pa se je razvilo prijateljstvo, ki še danes traja. Spoštovala sta drug drugega zaradi značaja in postala sta vrla moža.

Matija Belec:

Mali voznik

Napregam konjička si k svojem vozičku in vozim se v pisani gaj na sprehod, naročam pa našemu malemu psičku, da čuva me zvesto pri vožnji povsod.

Ko kopljeva se po zaprašeni cesti, vsa vas vam upira v mene oči, krog me pa skakljajo prijatelji zvesti, ki radi vozili bi z mano se vsi.

Voziček moj mali, konjiček leseni, — si mislite lahko, bogastvo je to, — to kupil mi oče je v mestu v jeseni in zdaj je lastnina pod mojo roko.

A ko bom dorasel in bo moje posestvo, ki oče in mati ga vladata zdaj, se z vozom velikim po celem kraljestvu in s pravimi konji bom vozil tedaj.

Jutrovčki pišejo

Zužek Ljubo, dijak Maribor:

Hudi potok

Slišal sem pripovedovati starega očanca iz Savinjske doline, kako je nastal Hudi potok, ki teče skozi vas Šmartno ob Paki.

Pripovedka se glasi: »Nekoč, ko so zagorele grmade po gričih in naznanjale vpad Turkov, so se okoličani današnje vasi Šmartno ob Paki zatekli na goro Oljko. Na tej gori se je nahajal tabor z utrjeno cerkvijo, ki je nudil zatočišče betežnim in dobro obrambo kmetom — branilcem.

Se predno so zamogli dospeti oddaljeni vaščani v tabor so se že pojavili Turki na vznožju gore Oljke. Prestrašeni krščanski zamudniki so se zato razbežali zunaj tabora po gozdnatem pobočju in prosili božje pomoči. Bili so uslišani!

Ko je došel prvi roj nevernih Turkov do skale, ki je zapirala pot v gozd, se je ta skala utrgala in je zgrmela s plazom v dolino, kateremu je sledil hrumeč potok. Kar ni uničila Turkov sproščena priroda, so se razbežali. Kristjani so bili rešeni.

V zahvalo na to rešitev so prebivalci postavili na kraju, kjer je bila skala, lepó kapelico, ki stoji še dandanes. Čudežno nastali potok pa je dobil ime »Hudi potok«.

Dragi stric Matic! Mojo mamico imam zelo rad. Ona me zjutraj zbudi in me zvečer položi v posteljo. Ona me umiva, ona me oblači, ona me hrani, ona me zdravi in tolaži, kadar sem bolna. Zmerom misli name, vsak dober grizljaj prihrani zame in najbolj srečna je tedaj, če me vidi zdravo in veselo. Moji mami napravim največje veselje s tem, da sem pridna in ubogljiva in da se v šoli dobro učim. Zdaj že znam lepo pisati, zato sem se tudi ojunačila, da Ti napišem lepo pismece. Veš, jaz sem tudi že mamica. Moji punčki je ime Breda. Vsak dan jo lepo počešem in mnogokrat jo preoblečem. Mamica mi je napravila za punčko pet oblek in tako jo zmerom lahko primerno oblačim. Zdaj ko vedno dežuje nosi moja punčka pleteno jopico, da jo ne zebe. Zelo rada bi imela za svojo punčko dežen plašč. Mamica pravi, da mi bo iz mojega starega dežnega plaščka sešila

za punčko nov lep dežni plašč. Moja punčka je 35 cm visoka in ima prave lase. Najrajši na tem svetu imam svojo mamico in Bredo. Pridi naju kdaj obiskat, ljubi stric Matic, in bodi prisrčno pozdravljen od Tvoje zveste bralke »Mladega Jutra«.

*Majde Florjančič, uč. 1. razer.
Ljubljana, Rožna dolina.*

Mamici za materinski dan. Najdražje kar ima otrok, je mati. Ona je njegova zvezda vodnica, njegov zaklad. Ko je bil še majhen, ga je pestovala, bdela nad njegovim posteljo ako je bil bolan. Ko je zrasel, ga je učila in še tedaj, preden se je za vedno zatisnilo njeno oko, ga je ljubeče pogledala. Otroku, ki nima več matere je umrla njegova sreča, njegovo življenje je le še tema in praznota. Blagor tistim, ki še imajo svoje matere. Te pozdravlja
*Ručigaj Jelka, dijakinja II. r. real.
gimn. v Celju.*

Dragi stric Matic! Jaz se šele prvič oglašam v »Mladem Jutru«. Ko sem pred nekaj dnevi zbolela, nisem vedela kaj bi počela, zato sem prosila brata, naj mi posodi lanske in letošnje številke »Mladega Jutra«. Posebno so me zanimale smešne Belokrajnske pripovedke. Najraje sem pa čitala pisma malih Jutrovčkov. Zato sem se tudi jaz ojunačila in sem Ti pisala to pismece. Lepo Te prosim, da ne zavržeš moje pismece v Tvoj nenasitni in požrešni koš brez dna. Lepo Te pozdravlja Tvoja

*Inge Verdoušek, uč. 4 b razr. os. dek.
šole v Celju.*

Šale za male

Mati: »Ali te ni sram, Majda, da tako dolgo spiš?«

Majda: »Veš, mamica, sanjala sem, da sem izgubila svojo čepico in sem jo morala poiskati!«

★

Učitelj: Nu, zdaj sem vam razložil, kako se zemlja vrti. Ali se zemlja vrti, povej, Milan?«

Milan: »Ne vem, gospod učitelj. Mislim, da ne, zakaj jaz stojim vedno na nogah, če bi se zemlja vrtela, bi moral pa časih stati na glavi!«

Ali poznaš mednarodne varnostne in prometne znake?

Krizišče

Ovinek

Jarek

Znak za previdnost

Znak za bližnjo pomoč postajo

Prostor za parkiranje

Splošna nevarnost

Nezavar. žel. prehod

Zavarovan žel. prehod

Maksimalna dovoljena brzina

Prepovedano postajanje

Prepovedano parkiranje

Prepoved smer

Prepoved za vsa vozila

Prednost vožnje

Promet za motocikle prepovedan

Promet za avtomobile prepovedan

Prepovedano za težo nad 5 1/2 tone

Stoj, carinarnica!

Skrivalnica »Lovec«

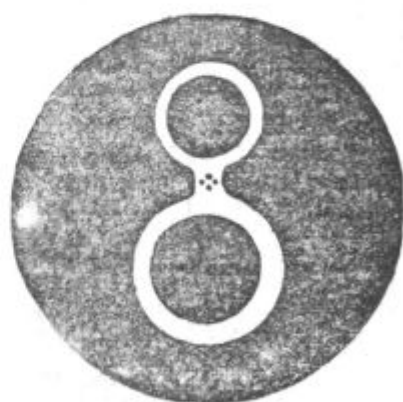
Kje je zajček?

Rešitev križanke

Vodoravno: 2. kíp; 4. sosod; 6. natečaj; 7. dolar.

Navpično: 1. misel; 2. Kotor; 3. pečar; 4. sad; 5. dar.

Skrivnostna osmica

Glejte nepremično v četvorico drobnih črnih pik in štejte pri tem počasi do 130; nato se takoj ozrite v strop, kjer boste čez pet sekund najprej zagledali svetel krog, nato pa črno osmico.

Rešitev kvadratov

e, ep, pek, Kepa, lepak, naklep, peškan, kapelnik.